

เกี่ยวกับ

บทที่ 19

ฉันยอมละทิ้ง...กลับมาที่บ้านของบั้งก็อีก บ่ายจัดแล้วแต่ว่า
บั้งก็ไม่อยู่ คุณแม่ตีใจที่ฉันมา...ชวนพูดคุยนั่นนี่หาขนมมเนยมาให้
ทั้งถามถึงงานที่อาจารย์พรรณณีฝากให้ทำ เธอพยายามต่อโทรศัพท์
ถึงลูกสาวแต่ว่าไม่สำเร็จ

“มีแต่เสียงบอกให้ทิ้งข้อความ บั้งก็คงไม่ได้ชาร์ตไฟปล่อยให้
แบตฯ หหมดอีกแล้ว”

รออยู่นานฉันจึงกล่าวลา กฤดาการกลับมาพอดี ฉันไหว้เขา
อย่างที่เคย

น้ำเสียงเขาแว่วอน “อยู่ทานข้าวด้วยกันนะ มีอะไรอยากคุย
ด้วยหลายเรื่อง”

“แม่ชวนแล้วลูก แต่ว่าต๋อยตั้งบอกจะกลับเพราะกลัวจะมีต๋อยไป”
เขาพูดว่า “แล้วพี่จะไปส่งที่บ้าน”

“ไม่เป็นไรค่ะ” ฉันรีบปฏิเสธ

“อยู่เถอะ จะได้พบบั้งก็ ไหนๆ ก็มาแล้ว” เขาย้ำขริมๆ

“นั่นสิ อยู่เถอะลูก” คุณแม่สับสนุน

ฉันช่วยคุณแม่ทำอาหาร กฤดาการเดินมาต๋อยๆ มองๆ จะหา
เรื่องพูดคุย แต่ก็คล้ายมีกำแพงกั้น ทำให้ต่างก็เก๋ๆ เขินๆ ราวกับ
เป็นคนแปลกหน้า ทำที่ที่เปลี่ยนไปของบั้งก็ในระยะหลังๆ นี้คงทำให้
เขาระแวงแคลงใจในตัวฉันไม่น้อย ฉันนึกถึงวันที่เราสนิทสนมใกล้ชิดกัน
แล้วก็อดที่จะรู้สึกแคว้งคว้างไม่ได้ เมื่อครั้งเป็นคู่ซอมเต็นรำที่กลมกลืน
และเขาก็เป็นคนอุ้มฉันจากบ้านพี่นิสาไปโรงพยาบาล ในระหว่างที่ฉัน
นอนป่วย มีบางครั้งทีพอรู้ตัวตื่นก็เห็นเขามานั่งเฝ้าอยู่คนเดียวใกล้มาก
ทำให้ฉันต้องรีบหลับตาทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น บ่อยครั้งที่ร่างใหญ่ เข้ามายืน
อยู่ใกล้มากจนรู้สึกถึงความอาทรที่แผ่ออกมา

ในวันนี้เขาเป็นพี่ชายใหญ่ที่เคร่งขรึม ไม่มีเสียงหัวเราะแจ่มใส
ไม่มีทำที่ก้อรกก้อตัก ที่เคยทำให้หัวใจฉันพองโตอีกแล้ว

แล้วก็มีโทรศัพท์จากคุณไข่มุกมาเรียกให้เขาขับรถออกจากบ้าน...
เขาทำที่ลำบากใจ คุณแม่พูดว่า “รีบไปเถอะกระบุง อย่าให้ไข่มุกรอนาน
ทางนี้ประเดี้ยวคุณพอกับบั้งก็ก็กลับ”

“ต๋อยตั้งจะกลับเดี๋ยวนี้เลยไหม พี่จะได้ไปส่ง” เขากถามขริมๆ
คงลืมแล้วว่าเขายกให้ฉันอยู่รอพบบั้งก็เมื่อครู่ก่อน

“ไม่ค่ะ ต๋อยตั้งยังไม่กลับ”

ฉันปฏิเสธ ร่างสูงๆ ก็เลยเดินหายไปเงียบๆ

ฉันกำลังผินใจทานอาหารกับคุณแม่เมื่อบั้งก็กลับมา คุณแม่
ทักทายอย่างยินดีลูกไปโอบกอดหอมแก้ม เธอเอียงแก้มให้แล้วปลิกตัว
หลบเสียง

“บั้งก็ต้องอ่านหนังสือค่ะแม่”

“ทานข้าวด้วยกันก่อนสิ ต๋อยตั้งก็อยู่ด้วยนะลูก”

มองผ่านผนังกันห้องที่วางของประดับต่างๆ เห็นเธอชะงัก ทำ
สีหน้ากระด้างหันมาแล้วเดินมาดู ฉันยิ้มไม่สนิทแทนคำทักทาย เธอ
ไม่ยอมยิ้มตอบ มองฉันเหมือนจะถามว่า “เธอมาทำไมอีก”

เธอหันไปบอกคุณแม่ว่า

“บั้งก็ทานข้าวมาแล้ว จะไปอาบน้ำทำการบ้านค่ะแม่”

คุณแม่มองตามอย่างเป็นห่วง “เอ บั้งก็ปิดเทอมแล้วนี่นา
แล้วมีการบ้านอะไรอีก”

ฉันรีบตามเธอขึ้นห้อง เธอพูดหัวนๆ

“ฉันไม่อยากจะเธอมาที่นี่อีกแล้ว”

“ทำไมล่ะ บั้งก็”

“เธอก็น่าจะรู้อยู่แล้วว่าทำไม”

“เพราะว่าฉันทำให้เธอแทบจมน้ำตาย เพราะว่าฉันรับเงินจากพ่อ เธอ เพราะว่าฉันไม่มีหัวนอนปลายเท้าอย่างนั้นหรือ”

เธอกระแทกเสียงหึ ในลำคอ พุดเบือๆ

“เธอยกเรื่องพวกนั้นขึ้นมาพูดทำไม”

“แล้วมันใช่หรือว่าไม่ใช่”

เธอหนีเข้าห้องน้ำปิดประตู ได้ยินเสียงน้ำไหลลงอ่าง โทรศัพท์พกพาส่งเสียงเรียกแต่เธอไม่ได้ยิน ฉันไม่อยากจะละเมิดล่วงล้ำแต่ก็อดไม่ได้ที่จะล่วงกระป๋องของเธอ หยิบโทรศัพท์ออกมาดู ฉันกดปุ่มไล่ดูรายการหมายเลขโทรเข้าและโทรออกแล้วก็ต้องแปลกใจ

อีกครู่หนึ่งเธอก็แต่งชุดนอนซึ่งเป็นเสื้อแพรหลวมแขนยาวกางเกงคลุมหัวเข้าออกมา ผมที่เพิ่งสระถูกพันด้วยผ้าเช็ดตัวผืนเล็ก โบหน้าซีดและซุบเซียว ในยามนี้ดวงตากลมโตลึกลง มีขอบคิ้วจางเห็นได้ชัด

ฉันถามขริมๆ “บุงก็ เธอกำลังติดต่อกับมดแดงเรื่องอะไรหรือ”

เธอมองโทรศัพท์ที่วางอยู่บนโต๊ะ พุดเยาะๆ

“เธอก็รู้ที่อยู่แล้วนี่”

“ไม่ ฉันไม่รู้ ฉันเพิ่งพบกับมดแดงแต่เค้าก็ไม่ได้พูดอะไรถึงเธอ”

“งั้นหรือ” เธอยกไหล่ “พวกเธอคงไม่ต้องพูดอะไรถึงฉันอีกแล้วกระมัง”

ฉันไม่ชอบท่าทีที่เหมือนฉันเป็นขยะไร้ค่า แต่ก็ยังอดทนมองเธอนั่งหน้ากระจกหยิบที่เป่าผมขึ้นมา ฉันเพิ่งพบจากการตรวจดูหมายเลขโทรเข้าและโทรออกเมื่อครู่ที่หลายวันนี้เธอไม่ได้ติดต่อกับกรเลย์ เพราะมีแต่รายชื่อของคนอื่นๆ เต็มไปหมด

พอเธอปิดเครื่องเป่าผม ฉันก็ถามว่า “เธอเลิกกับพีกรแล้วหรือ”

เธอทำตาขวาง “เธอจะมาถามอีกทำไม”

ฉันถอนใจเฮือก เดินเข้าไปใกล้

“ฉันอยากรู้จริงๆ ว่าเธอเป็นอะไร มีอะไรหนักหนาถึงได้...”

เธอผลักไหล่ฉันอย่างขุ่นเคือง

“เธอไม่ต้องมาทำหน้าที่ชื่อเหมือนไม่รู้เรื่องรู้ราวหรอก ต้อยตังถึงคุณพ่อคุณแม่จะหลงรักหลงไว้ใจเธอแต่ฉันรู้เช่นเห็นชาติเธอหมดแล้วรู้ใหม่... หมามันยังรู้จักบุญคุณคน แต่ว่าเธอเป็นอสรพิษถึงเว้งกัตคนที่รักและช่วยเหลือเธอ”

“บุงก็ หยุตเถอะ” ฉันส่งเสียงใส่เธออย่างโกรธ “ฉันไม่ได้มาเพื่อที่จะฟังคำพูดพวกนี้ ฉันมาเพราะว่าเป็นห่วงเธอ”

“เก็บความเป็นห่วงของเธอไว้เถอะ ฉันไม่ต้องการความเป็นห่วงแบบนี้ ไปซะ แล้วไม่ต้องกลับมาอีก”

ฉันหันขวับกระซอกประตูเปิด แต่พอก้าวออกมาฉันก็เปลี่ยนใจ ต้องมีอะไรหนักหนาสาหัสบุงก็จึงเปลี่ยนไปได้ขนาดนี้ ถ้าฉันเดินหนีเธอด้วยความโกรธในครั้งนี้ก็มิแต่จะกีดกันให้เราห่างกันยิ่งขึ้น ฉันอาจกลับมาทำความเข้าใจให้กลับดีอีกไม่ได้ นี่อาจเป็นโอกาสสุดท้าย...

ฉันสงบอารมณ์หันกลับ ปิดประตูตามหลัง

“เอาละ ไม่ว่าเธอจะคิดยังไงพูดยังไง ฉันก็จะไม่เถียง จะยอมรับทุกอย่าง ฉันจะยอมรับว่าฉันเลวกว่าหมา ร้ายกว่าอสรพิษ..... แต่ว่าเธอพูดออกมาให้ชัดๆ อีกทีซิ ว่าฉันทำอะไร”

“ไปให้พ้น !”

“ไม่ไปจนกว่าเธอจะพูดออกมา”

“อยากให้ฉันเรียกตำรวจหรือ”

“ก็เรียกซิ”

เธอกรีดเสียงอย่างขจัดใจอยู่ในลำคอ ขยี้เท้าหันหน้าหนี แล้วก็ปราดไปคั่นลิ้นชักโต๊ะ หยิบสมุดฝากเงินธนาคารมาโยนใส่

“อ้าว ดูซะ... ดูให้แน่ใจว่าฉันให้เงินพวกเธอไปจนหมดแล้ว...”

ฉันแทบไม่เหลืออะไรแล้ว...” เสียงเธอสั่นน้ำตาซึม “ถ้าจะเอาอีกฉันก็ต้องปิ่นเรื่องโกหกกับพ่อแม่ หรือไม่กี่ขโมยเครื่องเพชรของพ่อแม่ตัวเองละ อ้อ... เธอเห็นใช่ไหมว่าพ่อแม่ฉันมีข้าวของเยอะแยะ อยากได้เหลือเกินใช่ไหม !”

“บั้งก็...” ฉันทิ้งไปหมด “เธอให้เงินใคร ให้ทำไม...”

เธอโถมเข้าใส่ “อย่ามาทำเป็นไม่รู้เรื่องใต้เหม ฉันหมดความอดทนแล้วนะ”

เธอทุบตีผลักใสแล้วผละไยยื่นร่องให้ “เพราะพวกเธอฉันถึงได้กลายเป็นคนชั่ว ฉันเข้าหน้าพ่อแม่ไม่ได้ ฉันทำให้ทุกคนผิดหวัง”

นี่มันเรื่องอะไรกัน! “เธอให้เงินมดแดงหรือ ให้ทำไม.....”

ใบหน้าที่หันมากร้าวกระด้าง มองฉันอย่างชิงชัง

“เธออยากได้คำตอบชัดๆ ไช้ไหม คำตอบที่เธอเองก็รู้อยู่แก่ใจ..”

น้ำเสียงเธอเครียด สีหน้าเธอเหมือนถูกปีศาจสิงอยู่ “นี่ไง ดูเสียให้พอเห็นแล้วคงพอใจไช้ไหม” เธอพูดแซนเสื่อขึ้น ยกแขนยื่นให้ดู

มีรอยซำเขี้ยวอมม่วงเป็นจ้ำ มีจุดเล็กๆ มากมายปรากฏอยู่ตรงนั้น!

พอเดาออก ฉันก็อุทานออกมา

“โอ... ไม่นะ... ต้องไม่ใช่ซะ.....”

“ใช่ซิ ทำไมจะไม่ใช่ เธอยังสงสัยอะไรอีก”

ฉันจ้องมองเธอ รู้สึกหน้ามิดจนภาพตรงหน้าพร่ามัว ที่นี้ฉันรู้แล้วว่าบั้งที่สวยใสจิตใจงดงามที่ไม่เคยมองใครในทางร้ายได้หายไปไหน ฉันรู้แล้ว ว่าทำไมนางฟ้าของฉันจึงกลายเป็นนางปีศาจที่เต็มไปด้วยความระแวงและเกลียดชัง

ฉันหมดแรง นั่งลงร่องให้.....

ฉันได้รับรู้ในภายหลังว่ายาเข็มแรก ถูกฉีดเมื่อบั้งก็ไปเที่ยวกับกร แล้วหน้ามิดเป็นลม... หลังจากหลับสนิทหลายชั่วโมง พอตื่นขึ้นมา เขาบอกเธอว่าเขาได้พาแพทย์ที่รู้จักกันดีมาฉีดยาบำรุงให้ หลังจากนั้นพอเธออ่อนเพลียไม่สบาย เธอก็หลงเชื่อคำวินิจฉัย ยอมกินยาที่เขาส่งให้ทั้งยอมให้เขาฉีดยา “ยาบำรุง” ให้เธอ ด้วยความรักและไว้วางใจ เชื่อมั่นว่าเขาเป็นนักเรียนแพทย์ที่มีอนาคต เพราะภาพที่เขาสร้างขึ้นมา หลอกหลวงอย่างแนบเนียนทำให้เธอหลงเชื่อ

คนซื้อใส่หัวอ่อนอย่างบั้งก็ไม่เคยระแวงแคลงใจใครอยู่แล้ว ทั้งไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะมีเรื่องร้ายๆ เกิดขึ้นกับตัวเอง

“.....ถมทองก็อยู่ด้วย ยังบอกเลยว่าไม่เป็นอะไรหรอก.....”

แล้วกรก็แสดงตัวตนที่แท้จริงออกมาครั้งหนึ่ง... สารภาพผิด บอกเธอว่าเขาถูกบังคับให้ทำ เขาเสียใจและสัญญาจะหาทางรักษาเธอ บอกว่าหากเธอไม่ฉีดยาเข็มต่อไปซึ่งมีราคาแพงมาก เธอจะคลุ้มคลั่ง

บั้งก็หัวใจแตกสลาย... แต่เมื่อทนกับความผิดปกติของร่างกายไม่ไหวเธอก็ยินยอม เธอเบิกเงินออมจากธนาคารมาจ่ายค่ายาซึ่งกรบอกว่า “ยานี้จะทำให้บั้งก็ดีขึ้น...”

ก่อนที่กรจะหายตัว เขาโทรศัพท์มาบอกเธอว่าเขาจำเป็นต้องหลบไปก่อนไม่อาจมาพบเธอชั่วคราว แต่ก็ไม่ต้องเป็นห่วง เพราะว่าในระหว่างนี้เพื่อนของเขาจะดูแลเธอต่อไป

“...อย่าเพิ่งทำอะไร แล้วพี่จะหาทางช่วยบั้งก็.....”

เขายังขอร้องเธอว่าอย่าบอกใครเพราะเขาอาจถูกทรมาณจนตาย เธอสับสนอับจน บอกใครไม่ได้ ทั้งเป็นห่วงกรและกลัวว่าพ่อแม่จะผิดหวังเป็นทุกข์ เธอทะเลาะกับถมทองซึ่งชักใช้ถ้ามหา พี่กรคนดี ถมทองไม่รู้เรื่องรู้ราวแต่ก็เป็นคนให้ท้ายเธอผิดๆ

ขณะที่กำลังผิดหวังสับสนหัวใจแตกสลายติดต่อกันรักไม่ได้ ทั้งร่างกายแสดงอาการต้องการสารเคมีอย่างรุนแรง บ้อมก็ติดต่อกับมาเสนาขายยาให้

บ้อมบอกให้เธอติดต่อผ่านมดแดงผู้ซึ่งหัวเราะเยาะหยัน

“ฉันไม่ได้ขายยา ฉันแค่เป็นคนบอกข่าวเท่านั้นเอง”

เธอจนมุมหาทางออกไม่ได้ สภาพจิตใจสับสนอ่อนแออย่างที่สุด และยังต่อต้านความต้องการของร่างกายไม่ไหวจึงถลาลึกลงไปอีก รอคอยว่ากรจะกลับมาแก้ปัญหาให้ หลังจากนั้นมดแดงโทรศัพท์มาเพื่อที่จะบอกเธอว่า

“เธอต้องเรียนรู้วิธีที่จะอยู่กับมันและต้องไม่ทำให้ใครสงสัย”

เธอต่อว่าต่อขานแต่ในที่สุดก็ยอมทำตาม
เธอกลายเป็นที่สุดว่าพ่อแม่และเพื่อนๆ จะรู้

ฉันนั่งซึม รู้สึกเหมือนโลกถล่มทลายลงตรงหน้า ไม่เข้าใจว่า
เรื่องร้ายๆ เกิดขึ้นกับคนดีๆ อย่างบั้งก็ได้อย่างไร ฉันเป็นต้นเหตุแน่ๆ
แล้ว ฉันนำความเคืองแค้นหึ่งหวงเกลียดชังของมดแดงมาทำร้ายบั้งก็
แต่ว่าฉันจะรับผิดชอบไหวหรือ

แล้วฉันจะสู้หน้าคุณพ่อคุณแม่ที่รักและไว้วางใจฉันได้อย่างไร ท่านก็
คงพูดเหมือนบั้งก็ ที่ว่า “สุขันยังรู้จักบุญคุณคน แต่เธอเป็นอสรพิษถึง
แว้งกัดคนที่รักและช่วยเหลือเธอ...” ส่วนกฤดาการ... โอ ฉันไม่อยากจะ
นึกถึง แค่นึกถึงสีหน้าและสายตาของเขา ฉันก็ท้อถอยเสียแล้ว

ฉันพรวดพราดลุกขึ้น บอกตัวเองว่า
หนี หนีไปให้พ้นๆ

คุณแม่ชวนให้ฉันนอนค้าง ใบน้าซ้าๆ ของฉันทำให้คุณแม่
แปลกใจ

“ทะเลาะกันหรือลูก”

“เปล่าค่ะ แต่ว่าต้องตั้งเกิดไม่สบายขึ้นมา ไม่อยากอยู่นาน
ประเดี๋ยวบั้งก็จะดิ้นไต่ค่ะ”

คุณแม่ไม่มีข้อสงสัยตามเคย

“รอประเดี๋ยวคุณพ่อกลับมาค่อยไปส่งก็ได้”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

พอก้าวพ้นประตูบ้านฉันก็ร้องไห้โฮๆ ความโศกเศร้าไม่รู้สะสม
มาแต่ไหนหน่อๆ รวมตัวกันทะลักทะลาย ฉันรู้สึกอับจนหมดหวัง...
เดินสะอึกสะอื้นเข็ดน้ำตาอยู่บนถนนที่มีมดและเปล่าเปลี่ยว

บ้านของมดแดงอยู่ในละแวกเดียวกัน พี่น้าไปทำงานที่สถาน
บันเทิงยังไม่กลับเมื่อฉันมาถึง มดแดงอยู่คนเดียวมาเปิดประตูรับอย่าง
แปลกใจจะคนยินดีทั้งเป็นห่วงเป็นใยเพราะเห็นว่าฉันกำลังร้องไห้

“ต้องตั้ง ทำไมมาบ้านนี้ มีเรื่องอะไรกับใครบอกฉันมาสิ”

ฉันผลึกเธอเต็มแรง “เธอทำกับบั้งก็ทำไม เธอเลวมาก”

เท่านั้นมดแดงก็เข้าใจ เพลิงโทสะปะทุตอบโต้

“อ้อ ที่แท้เธอมาเรื่องนั้งบั้งก็นี่เอง ทำไม โกรธแค้นแทนมัน
นั้งหรือ”

ฉันร้องไห้ เขย่าแขนเธอพลางกรีดเสียง

“เธอทำทำไม มดแดง เธอทำทำไม”

มดแดงผลึกฉันแรงจนชวดเซ

“ฉันไม่ได้ทำอะไร นั้งบั้งก็มันทำตัวเองแท้ๆ”

“ถ้าไม่ใช่เพราะแผนการสกปรกของเธอ บั้งก็ก็คงไม่เป็นแบบนี้
มดแดง ฉันไม่คิดเลยว่าเธอจะเลวทรามต่ำช้าได้ถึงขนาดนี้....”

“เออสิ ทุกอย่างเป็นความผิดของฉัน แม่นางฟ้าของเธอถูกเสมอ
ดิงามเสมอ ไม่ว่ามันจะยังไง มันก็ยังดีเสมอไม่เปลี่ยนแปลง เพราะว่ามัน
ถูกกำหนดให้เกิดมาเป็นคนดีไซ้ใหม่! ส่วนฉันมันเลว! เลวมาตั้งแต่
ไหนๆ เลวตั้งแต่เกิด! ไม่ว่าฉันจะทำอะไรหรือใครจะว่ายังไงฉันก็คง
เลวไปกว่าที่เลวอยู่นี้ไม่ได้แล้วละ” เธอระเบิดความชิงชังตัวเองออกมา
“ถ้าฉันไม่ได้ทำบาปหนามาก่อน ฉันคงไม่ถูกทำโทษมาตั้งแต่เล็ก ๆ หรือ
จริงไหม” เธอวกไปพูดถึงเรื่องที่แม่เธอฆ่าตัวตายอีกแล้ว

“มดแดง...” ฉันพูดไม่ออก “เธอทำให้ฉันเสียใจจริงๆ”

ฉันหันกลับ มดแดงเข้ายื้อยุดแต่ฉันผลึกใสอย่างชิงชัง

“เราไม่ใช่เพื่อนกันแล้ว เธอทำลายบั้งก็ ทำลายฉัน เราขาดกันนับ
แต่บัดนี้”

ฉันผลึกเธอแรงจนถอยหลัง มดแดงยื่นนั้งสีหน้าเจ็บปวดไม่
ตามมายื้อยุดอีก

พอทำลงไปแล้ว เธอเองก็เสียใจกับบั้งก็.....